

Jan, Pier en Kloas.

'En oud verteltje nog eens verteld door J. J. CREMER.

't Was op een zomermiddag dat Jochem, de klompemaker van 't dorp, zich de zweetdruppels van 't aangezicht wischte — zoo had ie geloopt. Met een stevigen ruk trok hij aan de schel van dominés pastorie, streek met den mouw nog eens langs het glimmende voorhoofd en vroeg aan Saar de meid die open deed: of onze jonge dommenei t' huis was?

Nee, ja, maar dominé zat aan de preek.

't Kos niet schélen d'r was hoast bij, groote hoast.

„Toch geen zieken in huus?”

„Nee.”

„'En kiend gekommen?”

„Nee nee.”

„Ruzie?”

„Nee nee!” Moar dommenei most ie spréken eer 'et te loat was.

Eer 'et te loat was....!

Saar vloog de trappen op en, een paar minuten later stond Jochem in de deur van dominés „stedeerkoamer,” en zei: Dag soamen m'nheer dommenei, en streek zich de geele haren glad over 't voorhoofd...

„Zoo Jochem, 't huis alles wel? Had je me wat te vragen?”

„Da's te zeggen 'en verken z'n eigen de poot verzwikt, moar Geis de schéper het 'em besproken... en nou wordt ie bêter, anders alles best dommenei, moar 'k heb oe as te blief vrindelik wat te verzuuken...”

„Zoo en dat is?”

„Joa dommenei, ikke... hêhêhê!”

„En wat zal 't wezen Jochem?”

„Ikke, hêhêhê... ze zeggen dommenei da'k zoo verdrêjd mooi zingen kan, en zonder m'n eiges te schandualizeeren, mo'k zeggen dat ze geliek hebben; 'k kan ook net brommen as 'en urgél zeggen ze, met gebazuun er bij zeggen ze.”

„Zoo! en....?”

„Joa, zie dommenei, en.... en.... nou he'k geheurd dommenei, dat meester — dommenei zal nie kwoalik nemen — z'n eigen zooveul as verploatsen geet en...”

„En....?”

„Dommenei zal niet ten kwoaje rêkenen: nou docht ik... nee, nou docht Mie m'n wief, dommenei, dat ikke...”

„Wou je meester worden Jochem?”

„Potstorie! meester worden? ikke dommenei? nee, a'k zoo wies geleerd as dommenei was.... hêhêhê.... moar.... zie je... begriep ie... ien de kark dommenei...” lekt met den rooden tong langs de klep van zijn pet, „'t veurzangers boantje... hêhêhê.... za'k verzuupen dommenei a'k 'et niet wêzen wou?”

„Azoo Jochem, was dat je wensch. Wel man wou jij voorzinger? zoo zoo, enne... ben jij zoo in de zangwijzen 't huis?”

„Dat zal woar wêzen dommenei... hêhê!” — Kijkt bescheielijk naar dominés pantoffels; veegt met den rug van z'n hand langs den mond; smijt eensklaps het hoofd achterover; richt den blik schuins links naar vader Bilderdijk die op de hooge boekenkast staat; spalkt z'n mond zoo wijd alsof ie vader Bilderdijk verslinden wil, en gilt eensklaps op hartverscheurenden toon, terwijl hij met zijn klompmakers vinger den maat slaat

en met zijn eigen oogleden applaudiseert, het eerste vers van den 69ste psalm: Zingt zingt een nieuw gezang, en wat er verder volgt.

Dominé schoof onder Jochems lofzang het raam dicht 't geen echter niet verhinderde dat een paar voorbijgangers met verbazing naar de studeerkamer der pastorie opzagen, en de kalkoenen als bezetenen aan 't schateren gingen.

„Nou hêhêhê — wat he'k dommenei gezeid...?” grinnekt Jochem nu hij gedaan heeft en met de oogen dominés pantoffels weer opzoekt.

Dominé is in eens schrikkelijk verkouden geworden en schermt van belang met den zakdoek langs mouw en neus.

„Waarlijk Jochem je hebt een stem van belang; maar zie je...” Dominé wendt zich weer haastig naar 't venster en Jochem kijkt zeer verrast naar buiten want — kiek dommenei giebelt van 't lachen.

„Dat kalf!” hakkelt de lacher ter afleiding terwijl hij naar buiten wijst.

Jochem mot ook lachen alhoewel ie niks vremds oan dat kalf ziet....

„Zoo'n dom.. gezicht!” hakkelt dominé terwijl hij met geweld zijn lachen zoekt te bedwingen.

„Kiek nou blêrt ie, dommenei,” roept Jochem terwijl hij op het kalf wijst en heft daarbij een zoo langgerekten hikkerigen lach aan, dat dominé het eensklaps weer uitproest en Bilderdijk door al het getril op zijn verheven standplaats er mede van aan 't schudden raakt.

„Zoo'n beest!” brabbelt „onze jonge dommenei,” na eenige pijnlijke seconden.

Maar nu — nu heeft hij al zijn zelfbeheersching tegen over dien uitspattenden lachlust gesteld...: Enne Jochem, dus wou je voorzinger worden?”

„Krek dommenei, hihihhi en, nou nog liever, went ik wiest niet dat onze jonge dommenei zoo vrooliek van nemeur was. As dommenei is stroef is, zei mien wief,

moar ze most 'et is weten, 'en mins mag vroolik wêzen ook, wat zeg gij d'r nou toe?"

"Welzeker Jochem, maar gesteld eens dat jij voorzanger kondt worden, weetje wel dat het een kerkelijke bediening is, en..."

"Joa! joawel krek! kark karkse-bediening dommenei."

"Juist, maar dat daarom een voorzanger, die tegelijk voorlezer moet zijn, bijzonder in de bijbelsche geschriften tehuis behoort te wezen."

"Juust, krek dommenei, dat he'k dukkels gezeid en doarum as we 's oavends niks bêters te doen hebben, dan lês ik de vrouw nog altied uut de biebelse historievroagen veur, woar oe zoalige veurganger mien uutgekortegeseerd het."

"Dat is heel loffelijk Jochem."

"Verekskezeer, dommenei, niet loffelik, moar schriftuurlik, went de biebelse historievroagen zin uut de schriftures."

"O dan zel je daar zeker nog al in thuis wezen."

Jochem slaat weer een schuin linkschen blik op Bilderdijk: "Zou 'k oe verzuuken, dommenei!"

"Komaan Jochem, dan moest jij me eens op den weg helpen..." — Jochem, steeds naar boven ziende, knijpt een oog dicht en drukt de lippen oopen.

"Niewaar Jochem, Noach had drie zonen?"

"Joawel!"

"En hun namen waren?"

"De noamen... hêhê... de noamen?... Noach had drie zeuns: Zak, Zak... Kem... och Zak-Zak-Zak..."

Dominé ziet even naar buiten. Ernstig: "Sem, Cham en Jafet, niewaar?"

"Daor hei'jt. Zek, Zak en Joafet — krek! Net as dommenei zeit en in de historie-vroagen steet; 't lee me ien 't theufd te drêjen, moar 'n mins kan z'n eigen versprêken. Zek, Zak en Joafet!"

"Sem, Cham en Jafet!"

"Da's den uitsproak, dommenei. Krek: Sem, Kam en Jaofet."

Heel goed, Jochem, en nou wilde ik graag eens weten wie de vader van Cham was."

Jochem ziet nog hooger, en krijgt een klein spinnewebje in 't oog, dat vlak boven Bilderdijk aan den zolder zit, en waarin een onnoozel mugje gesnapt wordt.

"De voader van Kam...? De voader... van... Kam?" hij wendt het oog van het mugje aan den zolder naar 't kalf in de wei... "De voader... van Kam...? Dommenei meint wie de voad'... van Kam was...?"

"Jawel Jochem, dat moest je me eens zeggen."

Jochem diepzinnig: "Joa moar, za'k verzingen da's buuten de biebelse historie-vroagen; de voader... van Kam; dat zin striekvroagen. Dommenei mot niet kwoalik nemen, dat zin duuvelse vroagen... Zie!"

De duuvelsvroager glijdt achter zijn schrijfflessenaar weg, en 't klinkt den klompenmaker op heel vroolikken moedgevenden toon in het oor: "Nee 't is geen duuvelsvraag maar heel natuurlijk. Weet je wât Jochem — ga jij d'er maar eens over denken of met je vrouw o...o... ver pra...ten". En — Bilderdijk schudde weer, en de spin vliegt verschrikt naar den hoek van den zolder, en Jochem: "Zoo dommenei, nou bestig dan" — hikkerig lachend — "met plezier dommenei; zal 't es beprakkezien, met de vrouw over proaten, atjuus!"

"Hoe is 't gegoan Jochem, zou 't lukken met 't veurzangersboantje en zu'j dan nog en keuje nemen, en krieg 'k de neie iezeren pot, en den blauwen rok en..."

Jochem kan op al die vragen niet in eens het antwoord geven. Aldat ie veur deez keer op schoenen liep, hij is buuten oajem.

"Goed gegoan Trieneke; best gegoan! Onze neie jonge dommenei had schik in mien. 'En aorig vroolik mins; lachen dee ie net of 't m'n buur was; niks dommeneisachtig, moatjes egoal, moar geleerd, wies geleerd! nog boven de biebelse historievroagen."

"En zou'j 'et boantje dan kriegen Jochem, en hoeveul zou 'et afschuuven zeg?"

"Loop! weet ik 'et, moar kriegen doe 'k 'et zeker. As ik één vraag buuten 't buukske moar beantwoorden kos; alêvel: as't geen duuvelsvraag is, 'n striekvraag blijft 'et, da's zeker."

"'En striekvraag, loa's heuren, Jochem."

"Joa, zie, we sprakken van de kalver, en toen kwiem 't op den ark van Noach, en toen zaidie: Noach had drie zeuns. Joa, krek zei ik. — Sem, Kam en Joafet, zaidie. Joa, krek zei-ik. Nou, zaid'ie, dan most gij m'n es zeggen, wie de voader van Kam was."

Griet slaat de handen in een: "En wist ie dát niet... ezel...!"

Jochem beteuterd: "Ikke?"

"Kuuken!"

"Wa' blief?"

"Schoapskop zeg ik!"

"Hê!?"

"Domme eend, da'j nie wiezer bint!"

Jochem wou dat ie licht kreeg en kiekt noar 't vuur: "Moar wât, wat is 'et dan toch?"

"Zie, ge bint stomp as 'en klomp. Noach had drie zeuns: Sem, Kam en Joafet, niewoar prefester! Wie is nou de voader van Kam. Boeh! heij oe begriep dan niet? De meulenoar van 't derp het drie zeuns, Jan, Pier en Kloas. Klomp van 'n kerl, wie is nou de voader van Pier?"

„Potstorie da's woar!” roept Jochem: „da's kloar as 'en neie klomp: de meulenoar van 't derp!”

„Ezel! en dat was 'en striekvroag, hè. A'j nou niet gauw loopt noar 't dommeneishuus, dan zal 't veurzangersboantje wel heelegoar verspeuld zin en 't keuje en de iezderen pot en de blauwstreepsen rok... Vort domoor, vort!”

En Jochem staat weer in — dommeneis stedeerkoamer.

Over 't stuk had ie noagedocht; 'en mins was niet altied glad bij de tong, Dommenei had van... van... van... — hij strijkt zich de haren glad, en lekt zich den duim — Dommenei had van... Josef gesproken, of...”

„Je zoudt me zeggen, wie de vader van Cham was,” helpt dominé, terwijl hij, aan de schrijftafel gezeten en op den elleboog geleund, met de volle hand zijn lachspieren omvat.

En Jochem, nu geheel op de hoogte, roept, terwijl hij een triumfanten blik werpt op het herkauwende kalf in de wei: „De voader van Kam, dommenei — a'k 'et boantje zal hebben, wel dommenei: de meulenoar van 't derp, de meulenoar van 't derp!”

Meteorologie

VOOR DEN KALENDER DES LEVENS.

Schijnt de zon ook nòg zoo helder,
Beste vriend! vertrouw haar niet;
Wien men in een *villa* ziet,
Zit ligt morgen in een *kelder*!

Vraagt een fat u geld te leenen,
Die slechts pret zoekt en gemak,
Houdt de handen op den zak,
Zendt hem zonder penning henen!

Zegt uw gade: „Lieve boutje!
Vreugd mijns levens! beste vent!”
Dat draait uit op een present!
Zeg: „lk heb geen tijd, hoor vrouwtje!”

Zijt gij meer dan vijftig jaren,
En bemint ge een jonge vrouw, —
Ligt, een jaartje na de trouw
Zijn uw *grijze* — *witte* haren!

Vraagt men u te *speculeren*
In een zaak, die gij niet kent;
Blijf ze, met een compliment,
Naar een ander *endosseren*!

Zijn de bureu aan het kijven,
Doe of gij het hoort noch ziet;
Sneeuw of hagel voelt hij niet,
Die heel rustig thuis kan blijven!

Ziet gij u een post gegeven,
Hoog in kennis, hoog in stand:
Vat hem aan met hand en tand;
Kennis geeft het ambt in 't leven!

Zeer veel *kunnen*, zeer veel *weten*
Laat nogtans de geldbeurs ligt;
Beter is een rijke *nicht*,
Die u *erfgenaam* wil heeten!

Tegenspoeden, *hier* en *ginter*,
In een tijd heel schraal en duur
En een kagehel zonder vuur:
Dat noem ik een *strengen* winter!

Gaat het kwik der koersen rijzen,
Kan de trommel niet meer digt,
Hebt gij *Russen* bij 't gewigt,
Dan is 't *weertje* wel te prijzen!

Gaat uw hart van min aan 't branden,
Heeft uw *ideaal* geen duit,
Beter is een lieve bruid
Met een kapitaal *in handen*!

Liefde houdt van *rozegereuren*,
Maar... ook *rozen* kosten geld!
Weet dat zij de deur uit snelt,
Als het bang gebrek doet treuren.

Op des huwlijks-barometer
Kan het woordje „*kindren*” staan,
't Is het „*goud*” der huwlijksbaan,
Mits — een *millionnair* tot peter!

Stijgt de nood tot *tachtig* graden,
Jagen stormen u in 't zweet,
Rooven zij den pronk van 't kleed:
Moedig *voorwaarts* op de paden!

Weldra komt bestendig weder,
Koeler lucht na zonneshijn;
Drinkt men ginds Champagne-wijn,
Zit *tevreë* bij 't bierglas neder!

Zie het rijzen, zie het dalen
Van 't onzeker levensglas;
Waar 't nog heden *vriespunt* was,
Kan de *zon* weër morgen stralen!

Op de teekens acht te geven,
Dat is pligt ten allen tijd;
't Glas wijst dan *bestendigheid*
Nog den *laatsten* dag van 't leven!

Flesschen-Moraal.

Heb ik een flesch geledigd,
Dan doet het hart mij zeer;
Dan put ik uit die doode
Een wijze zedeleer!

Zoo is 't met leêge flesschen,
En met véél menschen 't meest;
Veel *omvang* in het leven,
Een *ziel* — maar zonder *geest*!

Dwaas.

Het is een *dwaas*, die oogsten gaat,
Vóórdat zijn graan in rijpheid staat;
Die *zure* fruit ter markte doet
En ze verkoopen wil voor *zoet*!
Maar *dwazer* nog is menig man,
Die enkel *onrijp* denken kan,
En met zijn voos gedachtenbeeld
Eens anders helder hoofd verveelt,
In drift ontsteekt en somber ziet,
Als de ander zegt: „*Dat smaakt mij niet!*”